

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **J. V.**, zast. Mgr. Martinem Tomalou, advokátem, se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4 – Michle, Budějovická 1387/7, o přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 31. 8. 2012 č. j. 1938-3/2012-140100-21, ve věci exekučního příkazu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22. 5. 2014, č. j. 22 Af 114/2012 – 43,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel dne 30. 6. 2014 podal k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Původní žalobou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava z 31. 8. 2012, č. j. 1938-3/2012-140100-21 a exekučního příkazu Celního úřadu Karviná z 6. 2. 2012, č. j. 1457/2012-146100-021.

Stěžovatel požádal Nejvyšší správní soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel přitom uvedl, že v kasační stížnosti podrobně vylíčil skutečnosti a důvody, pro něž se domnívá, že exekuční tituly byly v jeho věci vydány bez zákonného podkladu a jsou nicotné. Dosud je proti stěžovateli vedena daňová exekuce směřující k vymožení pohledávky dle těchto exekučních titulů. Stěžovatel je názoru, že vymáháním celního dluhu dochází k bezdůvodnému obohacení České republiky a navíc další pokračování této daňové exekuce znamená pro stěžovatele nenahraditelnou újmu, kdy nemůže disponovat s podstatnou částí svých příjmů a je tak ohroženo nebo značně ztíženo uspokojování základních životních potřeb stěžovatele i jeho rodiny. Stěžovatel je toho názoru, že následky pokračování daňové exekuce pro něj znamenají nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Podle stěžovatele přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Podle názoru žalovaného stěžovatel nijak nedoložil existenci tvrzené újmy, která by přesahovala obvyklou a zákonem předvídanou újmu spojenou s exekucí finančních prostředků. Argument stěžovatele, který je shodný s kasační námitkou, pak dle názoru žalovaného rovněž nelze přijmout jako důvod povolení odkladného účinku, neboť z povahy právního institutu odkladného účinku je zcela vyloučeno, aby v okamžiku rozhodování o tomto návrhu bylo věcně posuzováno napadené rozhodnutí a důvodnost kasační stížnosti.

Podle §120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen („s. ř. s.“) přiměřeného užití §73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává kasační stížnosti odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud podotýká, že pro účely posouzení žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby (zde kasační stížnosti) je v první řadě nezbytné posoudit povahu dopadu právních účinků napadených rozhodnutí do sféry stěžovatele. Zákonnost a formální správnost rozhodnutí je poté předmětem meritorního posouzení věci. Pokud stěžovatel nyní tvrdí, že uvedené exekuční tituly trpí vadami procesního charakteru a i na základě toho nabývá Česká republika bezdůvodného obohacení na úkor stěžovatele, přesahuje posouzení této otázky meze žádosti o přiznání odkladného účinku a k této námitce proto Nejvyšší správní soud nemůže přihlídnout.

Stěžovatel v žádosti rovněž poukázal na negativní důsledky exekučního postihu jeho příjmu. Nejvyšší správní soud v usnesení z 21. 7. 2014, č. j. 3 As 138/2014 – 23, konstatoval, že exekuční srážky jsou prováděny dlouhodobě již od října 2012, což u stěžovatele a jeho rodiny nutně muselo vést k uspořádání majetkových vztahů. Na jedné straně je zde dán zájem stěžovatele na ochraně svého vlastnictví, na straně druhé zájem České republiky na vymožení pohledávky na podkladě pravomocného exekučního titulu. Vzhledem k tomu, že, jak bylo výše uvedeno, posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí je předmětem merita věci (přitom krajský soud žádnou vadu rozhodnutí neshledal a žalobu zamítl), odložení vykonatelnosti do doby rozhodnutí o kasační stížnosti by za této procesní situace nepoměrně zvýhodnilo stěžovatele a popřelo smysl existence vykonatelného rozhodnutí.

Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud tvrzenou újmu v osobní sféře stěžovatele neshledal a návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto zamítl. Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že obdobnou žádost podal stěžovatel již v řízení před krajským soudem, odůvodnil ji obdobně pojatými argumenty a ani krajský soud jeho žádosti nevyhověl a odkladný účinek žalobě nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 27. srpna 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda senátu